

מי שמחזיק בילד, למוסרו לידי האב. אלא שגם פסק-דין זה היה כקוליקורא במידבר. הילד יהיה מיכשול. בינתיים שוחרר ממעצרו בועז רבין, האיש שאותו מאשים אהרון גינסבורג בכך שהיטה את לב אשתו ממנו. בועז היה חבר של אחותה התאומה של אווה, סיפר האב, והוא ביקרה בביתו בהציגה את עצמה לפני הוריו כרווקה. אחרי תקופת היכרות, הם החליטו לעבור ולהתגרור יחד. אלא שאז גילתה מישפתו של בועז כי הוא הסתבך עם אשה נשואה. הוריו הפעילו עליו לחץ לעזוב אותה. אני עצמי הקמתי שם שערורייה.

גינסבורג פנה אז לבית-המישפט המ- חוץ, הצליח לקבל צו-ביניים המעביר את בנו לחזקתו. בעת הדיון עזב בועז רבין את הארץ. ואז הסכימה אווה להעביר את הילד לחזקת האב. "זה היה שלושה ימים לפני שידדה חזר לארץ". טוען גינסבורג. "היא חשבה שהילד יהיה לה למיכשול בדרכה לאושר עם חברה". אז נחתם הסכם בין אווה לאהרון. לפיו יימ- צא הילד בחזקתו — הסכם שקיבל תוקף של פסק-דין בבית-הדין הרבני.

כעבור שמונה ימים חזרה-בה אווה. פרקליטה טען בבית-המישפט המחוזי, כי פסק-הדין הרבני ניתן ללא סמכות חו- קית ויש דון בבעיית אחזקת הילד מחדש. לפי טענת הבעל, געשה הדבר כדי

(המשך מעמוד 24)
האשה שנחה בתוכו. היתה זו תאמם אס- טטיה, בת 45, אם לתישעה ילדים, תר- שבת שכם. היתה זו הלוייה ערבית אופי- יינית, רצופה לילות וזעקות ובכי קורעי- לב. ההבדל היחידי היה בכך שהיא הסי- תיימה חוך שגיות.

מאות מלוויו של הארון מיהרו לצאת את בית-הקברות, להצטרף להפגנה שנער- כה אותה שעה ליד שער. זעקות-השבר של תלמידות בית-הספר הסמוך, הבליעו את הצעקות האחרונות שנשמעו ליד ה- קבר.

מי הרג אותה? התלמידות פתחו בשירה באמצע הרחוב, עודדו זו את זו. הן זעקו על כוונתן למות אם יהיה צורך בכך. הן שרו שהנשק היחידי שבידיהן הוא האבנים, אך די בכך.

קשה היה לתפוס, ממבט ראשון, מה לאם הערבית שנקברה וזרעה, לבין מאות התלמידות המשתוללות, שהסתערו על כיתת-חיילים שהמתנינה להן בקצה הר- רחוב עם תתימיקלים ואלות.

אחרי שתקפו את החיילים באבנים נסו- גו התלמידות, ואז יצאו החיילים למית- קפת-נגד, אך הנערות כבר נעלמו בין הבתים. החיילים רדפו אחרי המפגינים עד לבית-הקברות, ללא תוצאות, ואז פנו אל העירייה-התחתית.

מדוע התפרעו התלמידות והצעירים בי- שער? בית-הקברות של שכם בשבת הר- אחרונה?

הם סיפרו שתאמם אסטטיה, האם ל- תישעה ילדים, נהרגה על-ידי חיילי צה"ל, שחדרו לביתה במהלך רדיפה אחרי שני ילדים, בני 13 ו-14. כאשר תפסו החיילים את הילדים, חיבקו אלה את האשה. היא נפגעה בראשה ובחזה, טענו המפגינים. לא ניסו להסביר. למחרת הלוייתה של תאמם אסטטיה פורסמה בעיתון-הבר- קר הידיעה הבאה: "בשכם היו אתמול התנויות פתוחות ולא היו שיבושים בסדר הציבורי. בשעת ההלוויה של אשה בת 45, שנפטרה כתוצאה ממחלה, הושמעו אתמול סיסמאות נגד הכיבוש הישראלי".

הגיב דובר-צה"ל: "אין אמת בסיפורם של המפגינים. שהאשה נפגעה על-ידי הר- חיילים".

אך תושבי שכם מאמינים שתאמם אס- טטיה נפגעה בידי חיילי צה"ל. איש לא טרח אפילו לנסות להסביר להם שאין זה נכון.

חטיפות

מיכתב מהמחבוא

חודש אחרי חטיפתו

שג יובל גינסבורג

בן השנתיים

טרם התגלו עקבותיו

האם ניתן להעלים אדם חי בישראל ולהסתירו תקופה ממושכת. מבלי שיתגלו עקבותיו?

אווה גינסבורג בת ה-23 הוכיחה, כי הדבר אפשרי. חודש ימים אחרי שחטפה את בנה יובל בן השנתיים מידי בעלה, אהרון גינסבורג, (העולם הזה 2011) נעל- מו עקבותיהם כאילו פתחה האדמה את פיה לבלועם. המישטרה והבעל, שאינם חדלים לחפש אחריהם, לא גילו אפילו אפס-קצה של רמז שיסייע בידם לנחש, היכן עשויים האם ובנה להסתתר.

תחילה סברה המישטרה כי אווה ובנה מסתתרים במינור קאתולי, או באחד מי מוסדות המיסיון בארץ. סריקה קפדנית ויסודית של מוסדות אלה העלתה, כי שמה של אווה אומנם היה רשום באחד המינזורים בצפון הארץ, אלא שהיא לא נמצאה שם.

גינסבורג האב הכריז על פרס בגובה 5000 ל"י, לכל מי שימסור לו מידע כל- שהו שיהיה לו כדי להוביל לגילוי בעלה. המידע היחידי שהגיע לידיו סיפר, כי האם ובנה מסתתרים בסביבה חרדית בי- בני-ברק. גיידות היחידה המרכזית של מישטרת תל-אביב זינקו למקום האמור, ואז הסתבר כי היתה זו אזעקת-שווא.

אחרי שחשד כי אשתו אכן זכתה בסיוע חוגים חרדיים, המסתירים אותה, פנה אהרון גינסבורג לבית-הדין החרדי בירוש- שלים. שם קיבל פסק-דין, הוזה לפסק- הדין של הרבנות, וכו פסיקה כי הילד צריך להימצא ברשות אביו וקריאה לכל

ספורט טוטו

השבוע משחקי ליגה א' מינימום הפרס הראשון חצי מיליון ל"י

מינימום כלל הפרסים מיליון ל"י

יום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

תיכונים נגד הדיכוי בגדה!

הפגנות התלמידים בירושלים המזרחית, שכם, רמאללה וערים אחרות כגדה, דוכאו כאלות המשטרה. המשטרה נכנסה לבתי-הספר ופזרה את החפגנות שם כאכזריות. תמונות "נבי חרות" אלו הוקרנו גם מעל מסכי הטלוויזיה.

אנו, תלמידי תיכון בישראל, רואים בהפגנת השינאה באזור ובחשגת השלום עניין הנוגע לנו אישית: כואב לנו לראות את דרך הטיפול של משטרת ישראל וצה"ל בתלמידים כגדה. דרך כזו רק מגבירה את השינאה בין העמים והוסמת את הדרך לשלום. פתרון של שלום לא ייתכן כל עוד השטחים הכבושים נמצאים בידי ישראל, ולתלמידים, כמו לשאר האוכלוסיה שם, חסרות האפשרויות לביטוי פוליטי ולהגדרה לאומית.

הפתרון יבוא רק עם ביטול הכיבוש והחזרת השטחים במסגרת הסדרי שלום והכרה הדדית:

הכרה בזכות העם הערבי הפלשתינאי להקים מדינה משלו לצידה של מדינת ישראל והכרה בריבונותו ושלמו- תן הטריטוריאלית של ישראל וכל מדינות האזור. כך נכבול את ידם של אלה המחבלים בשלום.

אנו תובעים להפסיק את הדיכוי נגד התלמידים כגדה, לשחררם מהכלא ולפתוח מייד את בתי-הספר שנסגרו על-ידי המושל הצבאי!

- חיים גטוף, תל-אביב
אליהו קאפמן, ראשון-לציון
רינה כחן, תל-אביב
עידו דאובר, תל-אביב
גיא פילבסקי, תל-אביב
דורית בורך, תל-אביב
עמי סולודר, פתח-תקוה
יוסי בובליק, ירושלים
עופר שניצר, תל-אביב
נפתלי אליאס, ראשון-לציון
ורד מושינסקי, מגדיל
שמחה ריוזנר, תל-אביב
טובה אסא, תל-אביב
דוד אברמוביץ, מגדיל
דב חינוך, תל-אביב
דודו גינת, כפר מסריק

תרומות לכיסוי ההוצאות נא לשלוח לת.ד. 37394, תל-אביב.

ידד-נעם גינסבורג

לא במיסיון, לא בעולם-החתון

להוציא ממנו כספים תמורת הסכמת ה- אשה לוותר על הילד. כשלא הסכים לכך, הוגשה תביעה לבית-הדין הרבני לביטול פסק-הדין הקודם. הדיון בבקשה עמד להתקיים בחודש יוני הקרוב.

בין ההשערות שהועלו לגבי מקום ה- מצאם של אווה ויובל גינסבורג, היתה גם הסברה שהם עזבו את הארץ. השבוע הפריכה אווה עצמה הנחה זו. במיכתב הכתוב בכתביד והחתום על ידה, שנשלח בחוך ישראל, כפרה בכל הגרסות שהועלו בעיתונות לגבי מקום-המצאה.

כתבה אווה במיכתבה, שהעתק ממנו נשלח גם למערכת העולם הזה:

"אני מכחישה בכל תוקף את ההש- מצות שבעלי מפיק באמצעות העיתונות והרדיו. מעולם לא היו לי קשרים עם המיסיון ולא הזמנתי מקום-לינה במנזר. כן לא היה לי קשר עם העולם-החתון. הכל המצאותיו של בעלי.

"אני לא סובלת מכל מחלה נפשית. ההיפך הגמור: אני מרגישה מצויין וגם בני יובל בריא ומקבל טיפול מצויין. אני מבקשת שהמישטרה תטפל ותחקור את ה- פרשה. ביקשתי פצמים רבות ממישטרת חולון להגן עלי מפני בעלי. עשיתי מה שעשיתי כדי להיות יחד עם ילדי ללא פחד מפני בעלי."